

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prašītāja: Alicja Sosnowska

Atbildētājs: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu* — EKL 5. panta trešās daļas, 2. panta Padomes 1967. gada 11. aprīļa Direktīvā 67/227/EEK par dalībvalstu tiesību aktu par apgrozījuma nodokļiem saskaņošanu (OV 71, 1301. lpp.), kā arī 18. panta 4. punkta un 27. panta 1. punkta Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.), interpretācija — Valsts tiesiskais regulējums apgrozījuma nodokļa jomā, kurā attiecībā uz pārpalikuma atmaksas termiņu ir paredzēta nelabvēlīgāka kārtība tiem nodokļu maksātājiem, kas ar nodokli apliekamo darbību veikšanu ir uzsākuši nesen un ir reģistrēti kā nodokļu maksātāji, kas veic piegādes Kopienas iekšienē — Nodokļu neitralitātes un samērīguma principi

Rezolutīvā daļa:

- 1) Padomes 1977. gada 17. maija Direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, kas ir grozīta ar Padomes 2005. gada 12. decembra Direktīvu 2005/92/EK, 18. panta 4. punktam un samērīguma principam ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir aplūkots pamata prāvā, kurš, lai ļautu izdarīt pārbaudes, kas nepieciešamas, lai novērstu krāpšanu nodokļu jomā vai to apiešanu, pagarina no 60 līdz 180 dienām, sākot no brīža, kad nodokļa maksātājs iesniedz PVN deklarāciju, termiņu, kas ir valsts nodokļu administrācijas rīcībā, lai atmaksātu kādai nodokļu maksātāju kategorijai pārmaksāto PVN, ja vien tie nav iemaksājuši nodrošinājumu PLN 250 000 apmērā;
- 2) tādas tiesību normas, kādas ir aplūktas pamata prāvā, nav "īpaši pasākumi, lai atkāptos [no Sestās PVN direktīvas noteikumiem]" nolūkā novērst noteiktu veida krāpšanu nodokļu jomā un to apiešanu, Sestās PVN direktīvas 27. panta 1. punkta nozīmē.

(¹) OV C 69, 24.3.2008.

Tiesas (trešā palāta) 2008. gada 12. augusta spriedums (*Cour d'appel de Montpellier* (Francija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Izdošanas procedūra pret *Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea*

(Lieta C-296/08 PPU) (¹)

(Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Pamatlēmums 2002/584/TI — 31. un 32. pants — Eiropas apcietināšanas orderis un nodošanas procedūras starp dalībvalstīm — Iespēja izdošanas lūguma izpildi valstij piemērot konvenciju, kura ir pieņemta pirms 2004. gada 1. janvāra, bet kļuvusi piemērojama šajā valstī vēlāk)

(2008/C 260/05)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour d'appel de Montpellier

Lietas dalībnieki pamata procesā

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Cour d'appel de Montpellier* (Francija) — Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV L 190, 1. lpp.) 31. un 32. panta interpretācija — Iespēja dalībvalstij savās attiecībās ar citu dalībvalsti izmantot citas procedūras, nekā tās, kas paredzētas Pamatlēmumā, un it īpaši tās procedūras, kas paredzētas 1996. gada 27. septembra Dublinas Konvencijā par izdošanu starp Eiropas Savienības dalībvalstīm — Paziņojuma, ko sniegusi valsts, kas izsniedz apcietināšanas orderi, par pastāvošajiem nolīgumiem un režīmiem, kuru piemērošanu tā vēlas turpināt, neesamības sekas — Iespēja apcietināšanas ordera izpildes valstij piemērot konvenciju, kas pieņemta pirms 2004. gada 1. janvāra, bet šajā valstī stājusies spēkā pēc šī datuma

Rezolutīvā daļa:

- 1) Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm 31. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas tikai uz gadījumu, kad ir piemērojams Eiropas apcietināšanas orderis, kas tā nav tad, ja izdošanas lūgums attiecas uz nodarījumiem, kas veikti pirms datuma, kuru dalībvalsts ir norādījusi deklarācijā, kas izdarīta saskaņā ar šī Pamatlēmuma 32. pantu;

2) Pamatlēmuma 2002/584 32. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas izpildu dalībvalstij ļauj piemērot Konvenciju par izdošanu starp Eiropas Savienības dalībvalstīm, kas pieņemta ar Padomes 1996. gada 27. septembra aktu un ko šajā pašā datumā ir parakstījušas visas dalībvalstis, pat ja tā šajā dalībvalstī ir kļuvusi piemērojama tikai pēc 2004. gada 1. janvāra.

(¹) OV C 223, 30.8.2008.

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2008. gada 3. aprīļa rīkojumu lietā T-236/06 Landtag Schleswig-Holstein/Eiropas Kopienu Komisija 2008. gada 27. jūnijā iesniedzis Landtag Schleswig-Holstein

(Lieta C-281/08 P)

(2008/C 260/06)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Landtag Schleswig-Holstein (pārstāvji — S. Laskowski, privātdocente, un J. Caspar, profesors)

Cits lietas dalībnieks: Eiropas Kopienu Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

- atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu;
- atcelt Pirmās instances tiesas 2008. gada 3. aprīļa rīkojumu;
- apmierināt pirmajā instancē izvirzītos prasītāja prasījumus un prasību lietā T-236/06 atzīt par pieņemamu un pamatotu;
- pakārtoti, nodod lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai, lai tā pieņem sākotnējo prasību un turpina līdzšinējo tiesvedību;
- lemt par tiesāšanās izdevumiem un piespriet Komisijai atlīdzināt šajā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmās instances tiesa kā nepieņemamu ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību pret Eiropas Kopienu Komisiju atcelt tiesību aktu, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs neesot juridiska persona EKL 230. panta ceturrtās daļas nozīmē. Prasība atcelt tiesību aktu ir vēsta pret Komisijas 2006. gada 10. marta un 23. jūnija lēmumiem, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzējam ir atteikta piekļuve 2005. gada 22. marta dokumentam SEK (2005) 420, kurā ir ietverta juridiska analīze par Padomes izskatāma pamatlēmuma projektu par datu, kas tiek apstrādāti un uzkrāti sakarā ar sabiedrībai pieejamu elektroniskās komunikācijas pakalpojumu sniegšanu, vai caur publiskajiem komunikācijas tīkliem pārraidīto datu uzglabāšanu, lai novērstu, izmeklētu, atklātu un vajātu noziedzīgus nodarījumus, ieskaitot terorismu.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs savu apelācijas sūdzību par apstrīdēto Pirmās instances tiesas rīkojumu pamato ar diviem apelācijas pamatiem.

Pirmkārt, Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi tiesību tikt uzklausiņam principu. Šis princips kā lietas taisnīgas izskatīšanas un efektīvas tiesību aizsardzības garantijas izpausme cita starpā paredz novērst, lai tiesas lēmumu iespējami neietekmētu apsvērumi, ko nav izskatījuši lietas dalībnieki. Tādējādi tiek novērsti negaidīts lēmums. Lai nepieļautu negaidītu spriedumu, Pirmās instances tiesai vajadzēja dot apelācijas sūdzības iesniedzējam iespēju sniegt paskaidrojumus.

Otrkārt, Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi Kopienu tiesības, jo tā nepareizi interpretējusi EKL 230. panta ceturrtajā daļā minēto "juridiskas personas" jēdzienu un neesot atzinusi apelācijas sūdzības iesniedzēja juridiskas personas statusu un līdz ar to viņa procesuālo tiesības.

Pirmās instances tiesa esot pamatojusies uz to, ka Landtag Schleswig-Holstein [Šlēsvīgas-Holšteinas landtāgs] priekšsēdētājs savu procesa pārstāvja pilnvaru ietvaros pārstāv nevis apelācijas sūdzības iesniedzēju, bet gan "tieši federālo zemi", tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējam neesot tiesības un līdz ar to arī procesuālās tiesības Kopienas tiesās. No tā ir jāsecina, ka Pirmās instances tiesa prasību būtu atzinusi par pieņemamu, ja prasības pieteikumā apelācijas sūdzības iesniedzēja vietā būtu norādīts apzīmējums "Land Schleswig-Holstein" [Šlēsvīgas-Holšteinas federālā zeme]. Šāds uzskats ir ne tikai tiesiski maldīgs, jo tas nav saderīgs ar Šlēsvīgas-Holšteinas federālās zemes konstitūciju, bet tas no apelācijas sūdzības iesniedzēja viedokļa ir uzskatāms par pārsteiguma lēmumu, ko tam nevajadzēja gaidīt. Pirmās instances tiesas rīkojums ir tiesiski maldīgs, pirmkārt, tādēļ, ka tā nav atzinusi, ka landtāgs saskaņā ar Šlēsvīgas-Holšteinas konstitūciju ir "tautas vēlēts augstākais politiskās gribas izpausmes orgāns", un, otrkārt, tādēļ, ka Pirmās instances tiesa nav ievērojusi, ka saistībā ar konstitucionālajiem strīdiem landtāga priekšsēdētājs pārstāv landtāgu kopumā. "Federālās zemes" ["Land"] jēdziens tiek lietots juridiski visaptveroši un nekonkrēti, un atkarībā no tiesiskā regulējuma konteksta tas var attiekties gan uz federālās zemes valdību, gan uz federālās zemes parlamentu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Izteikts ar Tribunal de Première Instance de Mons 2008. gada 14. jūlija rīkojumu — Soci t  de Gestion Industrielle (SGI)/Belģijas valsts

(Lieta C-311/08)

(2008/C 260/07)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal de Premi re Instance de Mons [Monsas Pirmās instances tiesa]